

Crònicateatre

Un detall de la gala, ahir a la nit, al Coliseum, que posteriorment retransmetria TV3 en diferit ■ ORIOL DURAN

Aixeca el meló!

Jordi Bordes

Barcelona

Arrenca una temporada de teatre. Un altre meló per descobrir. Ahir a la nit, a la ja tradicional gala *Aixeca el meló*, es va fer una altra demostració de força del sector teatral. El Coliseum té la capacitat de transformar-se de nou. Si fa uns anys va enretirar la pantalla per donar pas a una nova aventura de La Cubana (una encertada reposició de *Cóme el coco negro*), ara ha enretirat també totes les butaques de platea: ara hi ha tauletes i cadires. I és que molt pròximament l'espectacle de cabaret *The hole*, que ha triomfat dos anys a Madrid, s'instal·la a la Gran Via... de Barcelona. Ahir les tauletes van acollir els artistes i la família teatral. Però l'audiència va ser tan generosa que va pujar i omplir les dues grades d'amfiteatre. I, des de dalt de tot, l'actor Jordi Ríos encara és més baix i també més còmic que a la petita pantalla. Ahir, amb tota l'empena d'emprendre una aventura, la família del teatre va vestir de gala l'escenari. Sota els llençols, no hi havia pas cap decorat (temps de retallades) però sí moltes ànimes que insuflen ganes d'actuar i de transmetre emoció. Siguin els *dissortats de La família ir-real* (després de ser els guanyadors d'assistència del 2012/13, tornen amb poques setmanes al Victòria), també l'entusiasta família de *Sonrisas y lágrimas*, o bé els apassionats de *1714, crònica d'un setge...*

Al matí, el conseller de Cultura,

Ferran Mascarell, insistia en el que ja fa mesos que se li sent dir: que la cartellera que es prepara aquesta temporada no és gens de crisi; té tots els al·licients per als espectadors d'avui. I, és més, rematava ahir, el teatre té la sensibilitat social que demana el públic, posa l'orella del que passa al carrer i ho trasllada a escena per convidar a fer que els espectadors responguin a les pre-

Com si fos una òliba albina, el sector olora al vol l'atenció del públic en plena nit

gundes que interpel·la l'acció. Mascarell encara havia dit que la temporada anterior havia estat molt bona quant a capacitat artística, tot i que no li somrigués el vessant econòmic. No sempre tenen sort igual.

Daniel Martínez, president d'Adetca, prou esgotat de batallar contra un IVA, insuflava ànims al món teatral. El repte que afronten és recuperar el mig milió d'espectadors que havien aconseguit sumar en les darreres cinc temporades. Amb l'austeritat que l'època imposa, però també amb aquella complicitat salvadora que la urgència recomana, el públic va compartir patates fregides i cervesa tot fent dringar els títols que més poden

atraure o sorprendre. Qui es podria imaginar, fa uns anys, que el TNC obriria temporada amb tot un espectacle de revista (*Taxi... al TNC!*) amb el preu d'entrada que decideixi cada espectador i que servirà per sufragar la despesa del programa *Apropa cultura* (adreçat a facilitar l'accés al TNC a espectadors sense recursos)? Xavier Albertí ha revolucionat el convuls teatre públic de Les Glòries. Tanta activitat, això és el que necessitava aquest equipament, celebrava algú.

Les comèdies també aspiren al cel. Jordi Galceran torna amb una peça còmica sobre un home que demana una hipoteca. Fa gràcia? La situació promet ser, per surrealista i desesperada, un dels èxits de la temporada (*El Crèdit*, Sala Villarroel). Al Borràs engeguen animats la segona temporada de *Toc-Toc*. És un curs de peces que tornen. La Muntaner reposa, entre d'altres, *L'estètica de l'enemic*. Al Goya tornarà *El nom*. Al Tantarantana, *Si no paguen, no paguen!* Barcelona, tant celebrada al TNC, ara puja al Goya Codorníu. El Romea planteja el seu tercer *Incendis*. El Lliure reposa *Els feréstecs* i *L'onada...*

Els sectors teatral ha aïllat el seu instint. Els actors i tècnics han comprès la gravetat de la situació i això els ha permès fer un vol més àgil (amb una reducció de catxets i dietes que permet seguir vius). El teatre és com una òliba, aquella rapinyaire nocturna capaç de caçar la presa a cementiris i masies. Afortunadament, el teatre no mata però sí que emociona. El ganyet és, només, per obrir el meló de la temporada!